

les Heeren,
nule onder-

nog dit,
chandeld.

ar slaperig-

, uit haar

komt hier
erzocht sal

administratie

?

uitgewone
gedaan is?
hier nu de
hijer hierar-

al wat haar

et boek in
le Diaconie
e weer vrij
dit oordeel
ristenplicht
er een Dia-

bevestiging
en Gere-
ren, schrijft
terstond aan
e, maar dat
e werd; 2°,
de eelrang
enende, dit:

heer W. niet.

Op Z. E. w.

richt: «Mijn

e doen, wilt

n? — niets

ik ook zeer

Moet nu uit

mak, dat ik

rw, nooit te

enigst onder-

de zijne rich-

Wel was mij

e verzekerd,

nt, zei men

Avondmaal

Wie van de

nam nog dit

agd, waaruit

e modern zal

waarom mij

er duidelijk

thische zijde

gesteld, om

kend te moe-

ine sterke —

uis te dragen.

ne,

e Christus,

SIDES.

den heer
daard door
den. Alleen
het Doet.
n antwoord

Moet men
voorlichten
toelagen men
in herder of
Tot bevesti-
gan (g. q.)
men niets
lijkheid, dat
is, dit, op
teeder?

Kohlbrugge
niet te El-
heeft, maar
lienen ging.
m.

onheuglijke

Die bracht

alhierarchie.

hierarchie.

voegden

Deze kerke-

Dr. Kohl-

dr. door de

Doleerenden

we kerken,

—

ctueele uit-

dacht voor

te schrijven

nen te Har-

Doleeren-

De Basuin

roeting der

toelichting

veel inge-

erstvolgende

in ernstige

ons op de

taandachtig

schieding han-

zoo hebben

aderland op

in het hijs-

den in het

hielden aan

enig Hoofd

nen naar de

te willen

en of stam-

zij liden en

en naam en

ns gedeeld.

et ontgaan,

talenten en

roet nu en

tanden heb-

ben geleid, door een reglementair genootschap
of Synodaal bestuur zijn bedreigd, geschorst
en algeest en nochtans „verkozen met het volk
Gods kwalijk gehandeld te worden, liever dan
voor een tijd de gunst der menschen of de
voordeelen der wereld te genieten” en alzoo
veel hebben opgeofferd. Het was ons alsof wij
nog een 50 tal jaren terugleefden, toen velen
onder ons, om dezelfde belijdenis, met zware
boeten of gevangenisstraffen getroffen werden,
waaraan door Gods goedheid nog andere
broeders als levende getuigen onder ons aan-
wezig zijn. Het was ons geen geringe blijd-
schap, dat de Heere op die wijze ons volk
bezocht, bij de vele overtredingen en zonden,
wegens trouweloos verlaten van zijn dienst
en woord, waardoor onze schuld zoo groot is
geworden.

Niet alleen gingen onze gebeden op voor
deze hooggeschutte broeders, om in hun strijd
te worden gesteekt; maar waar wij onze waar-
dering konden uitspreken of betoonen, zijn
wij niet achtergebleven, zooals velen uwer be-
kend is.

Lees deze korte, met ingenomenheid ge-
stelde resümte van hetgeen onzerzijds
ter bevordering van de hereeniging ge-
daan en gesproken werd:

«In hooge mate wakte het besluit van het
Synodaal convent op 28 Juli II. en volgende
dagen te Rotterdam, aangaande deel IV van
het Avondmaal toegevoegde op. En het
was waarschijnlijk ongeduld, dat wellicht te haas-
tig ons deed uitzien of ook wij van U zulk
eene verklaring zouden ontvangen. Toch meen-
den we, dat waar de Heilige Geest ons gebracht
heeft tot de overtuiging, dat het een „eisch van
goddelijk recht is,” om deze scheiding te doen
wegvallen, men dezen heiligen plicht niet te
lang mocht uitstellen. Dat Gijl thans daaraan ge-
volgt hebt gegeven, is ons dan ook, te dien op-
zichte, tot volkomene bevrediging.

Hoogst aangenaam was het, van u de erken-
ning te vernemen van de leiding en het werk des
Heeren in onzen uitgang en kerkelijke regeling
van 1834; alsook de waardering voor hetgeen
door Gods genade, door ons is gedaan voor
de uitbreiding van het zuivere Evangelie, hoe-
wel wij hierin onze zwakheden en geringheid
gaarne belijden.

Van hoog belang zijn uwe verklaringen, waar-
op wij grooten nadruk leggen:

1e. Alle band heugenaam ook met het Neder-
landsch Hervormd kerken genootschap, dat in 1816
werd opgericht, is derhalve door ons voor al-
toos verbroken en dat genootschap als een voor
Gods Woord onbestaanbare instelling door ons
verworpen.

Dit is naar onze volle overtuiging overeen-
komstig den woorden en wille Gods en het voor-
beeld der Apostelen en Hervormers, waarom wij
dan ook verwachten, dat juist om de welmeen-
dheid uwer pogingen, in het genoemde ge-
nootschap, de weg waaraan zij wandeldet zou
doodloopen.

2e. Dat ge u geheel onder het „eenig Hoofd
zijner kerk, Jezus Christus en zijn woord” hebt
geplaatst en bij uw uitgang uit genoemd genoot-
schap, gelijk wij, de gereformeerde belijdenis en
liturgische geschriften van 1618—19 hebt aange-
nomen, als uitdrukking van uw geloof en levens-
wandel, waarvan wij ook vertrouwen dat ge ver-
zekerd zijt, dat al uwe volgelingen deze zijn
toegedaan.”

Waarop dan ook een conclusie volgt, die
met de onze geheel overeenstemt:

«Op deze gronden stemmen wij volkomen in,
dat wij als slechts „door besturen” geschei-
den, tezamen staan in „de vergadering der
geloovigen” en „sint in den wortel der His-
torische gereformeerde kerk der landen” en
verklaren van harte bereid te zijn alles aan
te wenden, om bedoelde ineenstemming te be-
vorderen.

Dat dit een leiding des Heiligen Geestes is,
meenden wij reeds lang in u te mogen op-
merken, hetgeen ons reeds verheugd en ook nu
God den Vader danken wij, dat Hij in
zijn oneindige barmhertigheid de bereidvaardig-
heid in uwe harten verwekt heeft, om u
onder het juk van Christus te stellen, zoodat
wij ons dan ook getroosten achten, deze leiding
te volgen om „plaatselijke breuke” plaatselijk
te helpen heelen. Wij meenen daaruit te mo-
gen constateren, dat genoemde „geestelijke
vereniging” reeds aanwezig is om door „kerk-
elijke” gevolgd te kunnen worden en hoewel
overlijding zou kunnen schaden, zeggen ook wij,
uit dit oogpunt beschouwd, dat wat ons nog
scheidt aangelegenheden zijn van ondergeschikt
belang.”

Daarna volgt een belangstellende navrage
omtrent bestaande bezwaren en dan gaat
het schoone stuk aldus voort:

«Dat Ge ons de hand der broederlijke ge-
meenschap toereikt, is ons een oorzaak van
vreugde, van ontmoed des harten voor God en
wordt ook deze met niet mindere genegen-
heid aangevat; maar dat ge tot ons komt als
de grotere schuldenaren, als de minste der
broeders, mogen we niet toegeven, aangezien
we onze afkerigen bevoorrecht en onze zonden
niet minder vele zijn. Voorzover wij behoort-
zaamheid aan „Heeren” wij hebben betoond,
en ons opofferingen voor de waarheid getoond,
was het door dezelfde hulpe Gods, waarbij wij
omnuttig dienstkrachten blijven, ons op niets
kunnen verheffen; maar veeleer een ander uit-
nemender hebben te achten dan onszelfen.
Wij zullen den dag zegenen, waarop wij als
nageslacht der reformatie, als zonen van het
zelfde huis, onder één kerkelijke gemeenschap,
ook met al degenen die God vrezen, als on-
der één dak zullen samenwonen, om met el-
kander aan de uitbreiding van Gods koninkrijk
te arbeiden en het goede voor Sion te zoeken.

Geloof ons, Gijl, deelt de bewegingen
der liefde niet ontstaan op „opwaken”; maar
hebt ze versterkt, meer geworteld en gegrond
doen worden.”

Ten slotte eindigt dit schrijven in den oot-
moedigen en toch zoo hoopvollen toon,
die u gevoelen doet, hoe men metterdaad
reeds gehuwd is voor God en nog slechts
met ongeduld wacht op de huwelijksvol-
trekking:

«Onder vele afwijkingen en zonden onzes
volks, neemt de liefdeloosheid een eerste plaats
in, waarover wij ons het diepst hebben te ver-
toemoedigen, als het meest in strijd met Gods
woord. Terwijl integendeel hare beoefening
als een eerste vrucht des Heiligen Geestes
wordt aangemerkt, Gal. 5: 22, en als het voor-
naamste kenmerk der discipelen van Christus
Joh. 15: 35. In niets meer zien wij de eere
onzes Gods en de waarheid bevordert en den

stellig eisch van een onafwijsbaar gebod des
Heeren beantwoord, dan om bij saamblijden
tot saamleven te komen. Welk een smaad zou
dit wegnemen op den naam des Heeren, welk
een invloed naar buiten kunnen hebben en af-
breuk doen aan de macht des ongelooft; hoe
niet beantwoorden aan de belijdenis van de
gemeenschap der heiligen en de bede van den
goddelijken Hoogepriester grootendeels ver-
hoord zijn.

Dit wekt ons op, Eerw. Broeders! schenkt
ons vrijmoedigheid, om niettegenstaande onze
onvaardigheid, met u onze smekingen te doen
samenvoelen voor den troon van den Drie-
enigen verbonds-God, opdat eerlang alle schei-
dingen worden weggenomen tusschen alle op-
rechte belijders der aloude, beproefde waar-
heid en het psalmisch met luider stemme worde
aangeheven: Ziet, hoe goed, hoe lieflijk is het
dat broeders ook samenwonen, de Heere ge-
bedt aldaar den zegen en het leven tot in
der eeuwigheid.”

En al weten we nu zeer wel, dat nog
niet in alle streken onzes lands de stem-
ming der gemoeiden in dezen weg des
vredes en der liefde geleid is, toch mag
geconstateerd, dat die stemming in en bui-
ten de pers gaandeweg gebeterd is, en
vooral, dat zij, die nog tegen zijn, uitslui-
tend uit utiliteit en voorlichting rede-
neeren, terwijl de voorstanders der here-
eniging in milden, geestelijken toon spreken,
en argumenteeren uit Gods Woord.

De heer Stevens heeft een verre van
onbelangrijken arbeid verricht, door een
Hollandsch gewaad te weven voor een
Engelsch werkje, door Rev. William D.
Smith, uitgegeven onder den titel: *Wat
is Calvinisme?*

Zijne vertaling zag het licht bij Zalsman
te Kampen, en is in vele opzichten uit-
stekend geslaagd.

Het boekje biedt u een prettig lezend
dialogo, die meestal zaaklijk, Schriftuurlijk
en helder is; en biedt u onder die goede
conditie een vrij omvangrijke bestrijding
van Arminius' gedachtenwereld.

Daartoe echter bepaalt het boekje zich.
Van de sociale, wetenschappelijke en
politieke betekenissen van het Calvinisme is
hier geen spoor.

Het behandelt uitsluitend de geloofs-
waarheid.

En opdat niemand uit onze aanbeveling
verkeerde gevolgtrekkingen afleide, voegen
we er wel uitdrukkelijk bij, dat de heer
Smith, naar wij vermoeden, een *Baptist* is,
zoodat dan ook in het laatste hoofdstuk:
Toelating tot de kerk en belijdenis doen,
bij veel uitnemends toch een stelsel gepre-
dikt wordt, dat Calvin niet alleen niet be-
pleit heeft, maar principieel zoo krachtig
mogelijk bestreed.

Op dit punt kende de heer Smith blijk-
baar Calvin zelf niet.

KUYPER.

Uit de Pers.

Over Spurgens daad spreekt ook *De Her-
vorming*. Daar ook wij, naar aanleiding van de
Downgrade-artikel op Spurgens besluit na-
der terug moeten komen, achten we het van
belang, ook de moderne redactie van dit blad
er over te hooren.

Eerst zoudt men het betekenissenvolle van
dezen stap.

De *Hervorming* zegt er van:

«Lange jaren gold bij de Baptisten, geijkt door de
traditie, het calvinistisch-gekleurd leerbegrip, zoodat het
in de Westminster-confessie uitdrukking gevonden heeft,
als kenmerk van het ware Christendom. Spurgens
klagde juist eenige jaren over de allen bekende daad-
zaak, dat de kerk, en dat niet slechts de kerk, maar
veelgand vandel, haar imago deed in de vuile. Leeken
bij menig hebbe langzaamhand niet minder dan
de hun verwante *Congregationalisten* niet minder dan
overal elders in Engeland, de zuivere leer laten glip-
pen. Maar erger nog: ook velen onder de jonge ge-
noeten zijn, wat een Duitse wacht op Sion onlangs
noemde *Von der Universität angehörend*.

Spurgens licht werd eindelijk aanlicht en de be-
roemde man dreigde zijn kerken genootschap met zijn
afbreken, indien men de afvallige herder niet uittiet.”

En hoe bleek nu de gesteldheid (der geesten
onder de Baptisten?

Zie het hier:

«Op de algemeene Synode (*Baptist Conference*) in
t begin van Oct. te Sheffield gehouden, kwam de zaak
ter sprake. Behoudens allen eerbied voor den prediker
nam niemand het voor zijne eischen op. Het bleek,
dat de oude confessie hare betovering verloren had.

Het feit van de toenemende ontrooi van de beliden-
nis werd in het minst niet verbleemd, ook niet wat
aangaat de predikanten, maar wel verwerpt men Spur-
gens kwalificatie van dit feit als „afnemend geloof”
en „vervalsing van Christelijke leere.”

«Hoort en de leden: „Wij roemen in Christus”
kruis, maar wij verwerpen het juk van Calvin's theolo-
gie. Hij heeft ons lang genoeg gemest. Gunnen
wij hem eindelijk de ruste.”

Of hoort den voorzitter van de vergadering der
Congregationalisten, die zich Spurgens klacht even-
eens hadden aangeklaagd: «Wij hebben het dogma
zien vallen, maar wij zijn er over heen met vrij-
riker en krachtiger geloof zijn wij uit de crisis voort-
gekomen. Wij verachten het theologisch systeem niet,
maar wij achten het voor voortgang vatbaar en heb-
ben het vernieuwd. Ik geef toe in den overgangstijd
was de prediking wel vaak te slap, te vaag, te wa-
terig, maar wij zijn ouder geworden en daarmee ook
vanzelf ons gebeste wat knoeliger. Wij stellen ver-
trouwen in onze jonge predikanten en dullen niet, dat
onbillijk beschuldiging hen aan dat vertrouwen zou
doen twifelen.”

En dan voegt de moderne redactie er hater-
zijds deze opmerkingen aan toe:

«Zal de beroemde prediker van *Metropolitan Taber-
nacle* geen kansel meer betreden? Het is herwaaiht te
wachten van zijn geloofsbijder en zijn redemandsaandrift.
Intusschen wist de scheuring zelve verschillende ge-
dachten. Gaarne geven wij plaats aan een gevoel van
meewarige sympathie met den man, die zich verlaten
gevoelt, omdat blijkens de gansche schare om hem heen,
zijne schare, de kerk buitig voor Heil.
«Maar in het hooghartig, verweten, indien wij nog
iets anders gevoelen? Hebben de woorden der spreker
die wij aanhaalden, niet onze instemming? Getuigt niet
hun taal van het protestantsche hart? Maar dan wen-
den wij ons ook wreefelijk af van den man van vernut
en talent en vele gaven, die verzoeken heeft als theo-
loog een achterblijver te zijn, en dra afzakt van zijne
zoo al niet zijne dan zijnne en oorspronkelijke
moraalprediking tot de confessionalistische en afke-
ren beschuldiging.”

Men ziet, dat we wel gelijk hadden, toen we
aan Spurgens heugenaam hoogste betekenissen toe-
kenden.

Ook hij is thans *dolerend*.

En mogen we één profetie wagen dan is
het deze: Dat juist uit dat *doleren* van Spur-

geon beter kracht voor de herleving van het
Calvinisme zal rijpen, dan uit de prachtige
predikanten, die hij week aan week naar de pers
zond.

KUYPER.

Officieele Berichten uit de Ned. Geref. Kerken.

*De inzending van officieele berichten
neemt derwijls toe, dat er nu reeds bijna
4 kolom was aangeboden. Deze voorraad
is niet te bergen. Plaatsgebrek dwingt ons
zelfs in Feuilleton, in Buitenland, en Ker-
kelijk Ambt XIII, en Zending ditmaal
geheel weg te laten. Mogen we daarom
beleefdelijk verzoeken, dat men zijn berich-
ten zoo kort mogelijk stelle, en vooral de
korte berichten omtrent beroepingen enz.
niet weglate?*

RED.

De aangekondigde samenspreking van de
Deputaten van het Synodaal Convent met
eenige broeders uit de Christelijke Gerefor-
meerde Kerk heeft op 17 en 18 Nov. jl. te
Kampen plaats gehad. De zittingen werden door
den heer Doent S. van Velzen als Voorzitter
geopend, terwijl als secretarissen fungeerden de
HH. Dr. Bavinck en Dr. Van den Bergh. Ook
de heer Dr. Bavinck, predikant te Kampen,
nam aan deze samenspreking deel. De zit-
tingen zijn gedurende twee achtereenvolgende
dagen, telkens driemaal gehouden, des morgens,
des middags en des avonds. Onder de gemeen-
schappelijke, door alle beleden overtuiging, dat
inwoners in eenzelfde stad of dorp, die een-
zelfde taal spreken, één in belijdenis zijn en
eenzelfde kerkenorden erkennen, van Gods-
wege gehouden zijn, om ook kerkelijk saam te
leven, werd uitsluitend de wederzijdsche ver-
houding besproken. Besprekingen, die tot ge-
noegzame helderheid van inzicht in de weder-
zijdsche verhoudingen leidden, om nu reeds
door de vijftien aanwezigen eene Commissie
van zes personen te doen aanwijzen, die uit-
gezonderd werden, het resultaat der bespre-
kingen kortelijk op zulk eene wijze te formu-
leeren, dat deze formulering tevens dienst
zou kunnen doen als agendum voor eene meer
publieke vergadering, waartoe in den aanvang
des volgende jaars het initiatief zal worden
genomen. Overmits echter de deputaten hierop
niet gelast zijn, kunnen ook zij hiertoe niets
anders dan als particuliere personen mede-
werken. In deze Commissie werden benoemd
de HH. Dr. Bavinck, Dr. v. d. Bergh, Dr.
Kuyper, Doc. Noordzij, Dr. Rutgers en Doc.
Van Velzen.

Namens de saamgekomenen,
DR. BAVINCK,
DR. V. D. BERGH,
Secretarissen.

Kampen, 19 November 1887.

Ook in de kerk van Amstelveen kwam de
Reformatie tot stand. Lang was er gearzeld,
daar nog steeds de hoop werd gekoesterd, dat
de kerkeraad het initiatief zou nemen om de
eere des Heeren in zijne kerk te handhaven
tegenover opgelegde en Christus naar de kroon
stekende besturen. Doch de predikant en de
meerderheid der kerkeraadsleden deinde al
meer en meer. Sommigen dezer laatste legden
hun ambt neder, maar de overblijvenden wen-
den tegenover de standhoudende minderheid
instrumenten der hiërarchie om elke gedachte
zelfs aan losmaking van zondige banden reeds
te tuchting met bullen van afzetting en uit-
werping. Toen werd langer aarzelen ongeoor-
loofd. De overgebleven ambtsdragers riepen
de geloovigen samen, die den kerkeraad aan-
vulden. De nieuwe leden werden op 13 dezer
bevestigd door den consulent Dr. B. van Schel-
ven van Amstelveen, waarna de kerkeraad over-
ging tot afsnijding van de synodale hiërarchie
voor de kerk van Amstelveen. Als adres voor
de stukken, voor den kerkeraad bestemd wordt
opgegeven de scribe van dien raad Dr. A. van
Leeuwen, Frederikstraat bij den Overtoom
(Nieuwer-Amstel).

B. VAN SCHELVEN.

*Aan de Kerkeraden der Nederdutchse
Gereformeerde Kerken (dolerende).*

Op het Synodaal Convent werd de vraag
gesteld, of de voorzitting van eene predica-
tie niet zoo in te richten, dat eenige deputa-
ten in last krijgen de vacante kerken te voor-
zien van eene goede volgreeds degelijke en wel
gefundeerde predikanten?

Zij werd aldus beantwoord: Kan ook deze
hulpverstreking (nl. door oefenaars) voorals-
nog slechts onvoldoende zijn, dan wordt de
toevlucht genomen tot het lezen eener pre-
dicatie. Om voor degelijke predikanten te zorgen,
wijze het Convent een drietal deputaten aan,
die eene geregelde volgreeds verschaften.

Als die deputaten werden aangewezen de B.B.
Ds. B. van Schelven, Dr. N. A. de Gaay Fort-
man en W. Kuyler Wz.

Ter volvoering van hun mandaat wenden
ondergeteekenden zich tot alle Nederdutchse
Gereformeerde kerkeraden, ook der op dezen
oogenblik niet vacante kerken, daar het hier
geen een gemeenschappelijk belang, dat om
beurien door alle kerken vroeger of later zal
worden gevold.

Aan predikanten ontbreekt het door Gods
genade niet van gezalfde mannen, die de on-
veranderlijke waarheid Gods op uitstekende
wijze voor het oor van Gods volk hebben ver-
toelt.

Daarvoor ware ons nader overleg met de
kerken niet noodig.

Maar of het voortnemen zal kunnen worden
volvoerd, hangt voor een zeer groot deel, zoo
niet bijna geheel, af daarvan, of de behoefte
aan zulke volgreeds van predikanten dringend
gevoeld wordt.

Alleen in dat laatste geval zal er drang zijn
om ook geldelijk saam te werken tot uitvoe-
ring van zulk een plan.

Dit plan zou dan zijn om aan elken kerke-
raad elke week te bezorgen twee predikanten,
één over eene zoogenoemde vrije stof en één
over de aan de orde zijnde Catechismus-af-
deeling.

Het bedrag der kosten is nu nog moeilijk
te bepalen; eerst wanneer het getal deelnemen-
den bekend is, kan met voldoende grond eene

berekening gemaakt; hoe grooter het getal
is, hoe kleiner de som wordt, door elke kerk
bij te dragen.

Vandaar, dat wij met de vraag ons wenden
tot alle kerkeraden van Nederdutchse Gere-
formeerde kerken: Meldt ons of de behoefte
aan zulke volgreeds van predikanten door u
wordt erkend en of gij bereid zijt in de ge-
meenschappelijke kosten voor uw deel bij te
dragen.

Ten einde alle teleurstelling te voorkomen,
nemen wij ons voor om, eer wij tot uitvoering
overgaan, mededeeling te doen van het juiste
cijfer van wat door elke kerk zal moeten wor-
den opgebracht voor dit doel.

Gaarne ontvangen wij uw antwoord zoo spoed-
ig mogelijk, liefst binnen de veertien dagen,
volgende op de dagteekening dezer circulaire.

De Deputaten van het Synodaal Convent:
B. A. VAN SCHELVEN.
N. A. DE GAAY FORTMAN.
W. KUYLER WZ.

Amsterdam, 19 Nov. 1887.

Als aanvulling van de door den kerkeraad
van Amstelveen gezonden circulaire wordt aan
de kerken in de classis van Amstelveen nog
medegedeeld dat het adres van den onderling,
Br. A. van Leeuwen is: Frederiksstraat 7 bij
den Overtoom.

B. VAN SCHELVEN.

Consulent.

Sprang, den 25 Nov. 1887.

Aan den synodalen Kerkeraad der
Ned. Herv. Gem. te Sprang.

In antwoord op Uwe missive van 17 dezer
hebben de ondergeteekenden de eer U het
volgende te antwoorden:

1. Dat hun niets bekend is van het ontstaan
eener nieuwe gemeenschap in onze kerk van
Sprang.

2. Dat wel in deze kerk de belijders der
waarheid, zich gedrongen hebben gevoeld op
te komen tegen den smaad, op den heiligen
naam van Koning Jezus geworpen; en dat zij
in de plaats van den, na herhaalde waarschu-
wing, nog steeds ontrouwen kerkeraad, een
anderen hebben gekozen en de ondergeteekenden
het voorrecht genoten, daartoe benoemd
te zijn.

3. Dat deze kerkeraad voor de geheele kerk
van Sprang het synodale juk heeft afgeworpen.

4. Dat hij den Heere smeekt de oogen der
dwalende broeders te openen, opdat ook zij
het zondige en voor de gemeente verderfelijke
van uw heulen met de vijanden van Koning
Jezus moogt leeren inzien en in de mogendheid
des Heeren Uwe zondige wegen verlaten.

De kerkeraad der Ned. Gereformeerde
kerk (dolerende)

(W. G.) A. VIS AZ.
K. VERHOEFF.
G. KUIJERS.
J. W. DE ROON.